

ROSA

Zpravodaj farností Nezamyslice, Tišín a Dobromilice
Zima 2020

POZDRAV OD DUCHOVNÍHO SPRÁVCE FARNOSTI

Drazí přátelé,
opět vás srdečně zdravím. Tentokrát bych vás chtěl povzbudit tímto příběhem:
Byl jednou jeden chlapec a ten objevil lokomotivu. Bylo to na jednom odlehlém nádraží, na vedlejší koleji. Dalo by se říci, že už to ani nebyla kolej, ale spíš jakési zarostlé smetiště, plné harampádí a starých, rezavých plechů. Byl to už starší stroj, ale v očích dítěte to byl parádní objev.

Chlapec lokomotivu oslovil:

„Jak se máš a proč jsi tady?“

„Dočasně mě sem odložili a zdá se, že už mě není třeba...“

„To je dobře“ odpověděl chlapec a jeho tvář se rozzářila ještě více a s velkým nadšením začal odhazovat plechy na stranu.

„Pozor, ať se nezraníš“ řekl starostlivý stroj, v jehož hlase byla

patrná radost, starostlivost i naděje. Než se chlapec nadál, objevili se ve vysoké trávě koleje.

„Hustý!“ vykřikl chlapec,

„Jedeméé!“

„No dobře“, usmála se mašina, „a kam?“

„To je přece jasnýýý,...!!!“

Určitě víte, kam jeli. Přes mnohé překážky (nemoci, omezení, nepochopení, nedorozumění, krize, ...) jeli vstříc lepším zítřkům.

Děkuji Ti Bože za všechny, kteří mají v sobě tuto dětskou víru. Dej, abychom Tvou pomoc skrze ně uměli přijímat a rozjet se všude tam, kam nás zveš!

Požehnané následující dny Adventu, Vánoc a nového roku vám všem vyprošuje a ze srdce žehná

+P. Marek F. Glac, farář

Biřmování v naší farnosti

V neděli 20. září v 11:00 se v našem kostele Věch svatých v Dobromilicích konala slavnostní mše svatá s udílením svátosti biřmování. Jsme rádi, že po čtyřměsíčním odkladu se tato slavnostní mše svatá mohla uskutečnit a že k nám mohl zavítat otec biskup Mons. Josef Nuzík. Udělování svátosti biřmování bylo velkým milníkem v našem duchovním životě, který jsme si v přítomnosti našich rodin užili, navzdory tomu, že se mše neobešla bez povinnosti nošení roušek a dalších hygienických opatření. Za sebe mohu říct, že biřmování bylo opravdu nezapomenutelné a doufám, že s pomocí Ducha Svatého se nebudu bát odpovědět na jakékoliv Boží poslání „Pošli mě, půjdu já“.

Děkujeme všem, kteří se jakkoliv podíleli na přípravě této události, zejména ministrantům z našich farností, kteří sloužili při mši u oltáře, schole, jejíž zpěvy přispěly ke slavnostní atmosféře, a také všem farníkům, kteří na nás mysleli ve svých modlitbách.

Martina Pavlíková

Chceme být svatí aneb Pozdravy z náboženství

Protože distanční výuka má v církvi velmi dlouhou historii a vzor v samotném Učiteli (viz. obrázek), nezalekli jsme se zavřených škol a začali jsem se v náboženství scházet online. A musím prozradit, že nejen žáci – během setkávání k nám „nakoukla“ i většina rodičů a náboženství je tak realizováno způsobem „online náboženství hodiny do každé rodiny.“ Kromě toho, že na 2. stupni pokračujeme v prohlubování znalostí o svátostech a mluvíme o možnostech liturgie v době bez liturgie, jsme se v období kolem svátku všech svatých věnovali tématu svatosti v dnešní době.

Tohle téma je vlastně aktuální pořád a hodí se i do tohoto adventně-vánočního čísla, protože církevní Otcové říkají, že Bůh se stal člověkem, aby člověk mohl vejít do úplného spojení s Ním, plně v sobě obnovil Boží obraz, který mu byl daný už při stvoření – aby byl svatým. A to by nebylo možné, kdyby se Bůh nestal úplným člověkem a neukázal nám, že to jde, že lidská a božská přirozenost si neodporují. Že svatost nemá nic společného s nějakou strnulostí. Že není jediným „mega činem“, který jednou uděláme, setřeme pot z čela, máme hotovo a můžeme jen sedět a čekat odměnu. Že svatost je spíš neustálým pohybem, cestou. A to ani ne tak cestou k „něčemu“, jako mnohem spíše cestou „za a s Někým“. Cestou, která stejně jako všechny ostatní cesty rozhodně bez překážek, postranních pěšinek nebo i sotva schůdných úseků. Cestou, na které chtě nechtě a častěji, než bychom si sami představovali, zakopáváme, padáme a občas se nám už nechce dál. Ale i svatí to měli stejně. Za svůj život se dopustili mnoha omylů, spadli, sešli z cesty, ale vždy se vrátili a šli dál. Na rozdíl od nehybných soch byli vlastně velmi živí, protože ve svém životě dokázali správně spojit všechno, co k jejich životu patřilo, udělat z toho smysluplný celek. Nepřestali ve snaze být napojení na samotný Život a hledat správný směr pro ten jejich, v jejich konkrétní době, s jejich konkrétními osudy a povahami.

„Všichni se rodí jako originály, ale mnozí umírají jako fotokopie,“ říkal blahoslavený Carlo, a chtěl tím povzbudit každého, aby nechal vyrůst své vlastní dary, které mu Bůh dal na tom místě, na kterém právě je. Vždyť „je-li Bůh pro nás, kdo je proti nám? On svého vlastního Syna za nás vydal. Jak by nám spolu s ním nedaroval všechno?“ (Řím 8, 28-32).

Takže nevím, jak vy, ale my v náboženství jsme se rozhodli, že budeme svatí a budeme hledat své originální cesty, jak žít s Bohem a pro Něj tady a teď. A věřím, že do toho půjdete společně s námi!

Natka, Verča, Martin, Vítek, Maruška, Nikča, Dan a Alice

*My, kteří žijeme běžným životem, věříme,
že tato ulice, tento svět, kam nás Bůh postavil,
je pro nás místem naší svatosti.*

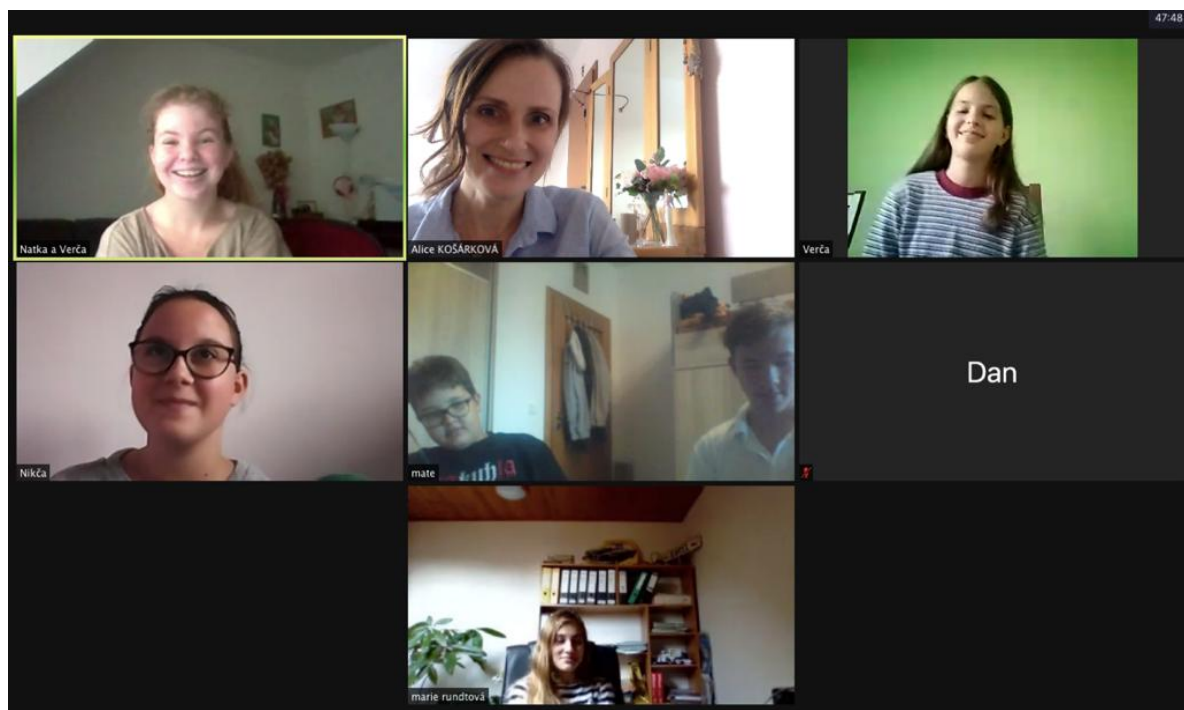
*Věříme, že nám nic nutného nechybí, protože kdyby nám něco nutného chybělo,
Bůh by nám to jistě již dal. (Madeleine Delbrélová)*

*Nemůžeme se stát svatými tím, že pokoušíme utéci z normálního světa.
Žít duchovní život znamená mít život... (Thomas Merton)*

The screen share displays a presentation titled "Bohoslužba slova" (Word of God Service). It includes a diagram showing the structure of the service, with boxes for "Evangelium", "Žalm", "2. čtení", "Přímluvy", "Homilie", "1. čtení", and "Vyznání víry". The diagram is connected to a list of activities: "obvykle ze Starého zákona", "zpívání Boží slovo Starého zákona", "nasloucháme kázání apoštolů (Skutky a listy apoštolů, Zjevení sv. Jana)", and "obvykle ze Starého zákona". A quote at the bottom reads: "Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti, aby byl člověk náležitě připraven ke každému dobrému dílu. (2 Tim 3,16)".

A jak to vypadá v náboženství při on-line hodině?

Takhle při ní vypadají obrazovky našich počítačů...

Betlém před kostelem v Tištině

Vždycky se ve svátky vánoční ráda dívám na krásnou výzdobu v kostelích, na stromečky, svíčky a samozřejmě na betlémy s Ježíškem a ostatními figurkami. V Tištině mají v kostele v betlémě namísto svatých tří králů české světce, v pozadí obrazy olomoucké katedrály a Velehradu, své pojetí vánočního vyzdobení betléma. A pořídili si i zvláštní krásný betlém ze slámy, umístili jej před strom v zatačce, jednotlivé postavy osob a zvířátka tvořili od roku 2014, a jak se teď dívám na fotky betléma, vidím tři mudrce od východu s dary pro Děťátko, krále světa. Roztomile působí zvířátka, velbloudek, volek s oslíčkem, nechybí ani prasátko a pejsek a vpravo nahoře andílek či malá veverka. Je to krásný betlém a jistě dal hodně práce!

Nejsem si jistá, ale není podobný betlém i v Dřevnovicích? Projížděli jsme kolem, tak jsem si to nestačila prohlédnout, omlouvám se za nepřesnost. Mám však fotku zvláštního betléma pod kamennou hrází u kostela v Dobromilicích, také pěkného. Až budete mít cestu do Tištiny, prohlédněte si nový slámový betlém, snad jej farníci i v této složité době opět ke cti a slávě Boží postaví! Snad.

Přeji všem farníkům v Tištině, Koválovicích, Dobromilicích, Mořicích, Víceměřicích, Dřevnovicích a u nás v Nezamyslicích šťastné Vánoce u betlémků doma i v kostelích, uvidíme, jak to bude. Však Ježíšek na nikoho nezapomene! Krásné Vánoce a požehnaný nový rok přeji i důstojnému pánovi P. M.F. Glacovi.

Zdravím Vás všechny!

Jaroslava Reitingerová

Vánoce a Pantlák

Letos folklorní soubor Pantlák na prazvláštní dobu vystupoval celkem dost. Přesto nás mrzelo, že nebude závěr roku, který již mnoho let věnujeme právě živému Betlému nebo andělskému zpívání pro lidi, a hlavně s lidmi. Naše vedoucí Jana Otáhalová, jako správný hnací motor, přišla s myšlenkou, že si tedy vytvoříme svůj vlastní Betlém. Každý člen souboru dostal za úkol vytvořit nějakou postavičku, ve Víceměřicích nám udělali Betlém, namaloval nám ho pan Černý z Němčic nad Hanou. Výsledek našeho počínu budete mít snad možnost vidět i u nás v kostele, protože náš Betlém nás spojil nejen ve folkloru, ale je vytvořen právě pro to, aby spojil všechny lidičky, kteří jsou v dnešní době tak daleko jeden od druhého, přesto tak blízko Bohu.

Bohuslava Novotná

Podzimní svátky a slavnosti

Třebaže jsme v této coronavirové situaci, navíc umocněné lock-downem v naší republice i ve světě, absolutně nemohli oslavit Pána Boha a ostatní světce v kostelích a kaplích tak, jak jsme byli před pandemií zvyklí, neznamená to, že jsme se mši svatých vůbec neúčastnili, i když v malém počtu, nebo že jsme je nesledovali přenosovou technikou v televizi či na internetu. A naše modlitby bez jakéhokoliv omezení směřují k Pánu Bohu vždycky. Mně se podařilo prožít sv. mši dne 18. 10. na kůru, tehdy hrál na varhany p. varhaník, a sv. přijímání nám p. farář donesl v kostele k mříži, protože v kostele mohl být jen určitý počet věřících s P. Markem Glacem. Další neděli jsme s p. kostelníkem opět v omezeném počtu sledovali mši sv. rovněž vzadu za mříží a já jsem přijala sv. přijímání také tam, jinak byla svátost důstojným pánem podána po mši sv. ostatním věřícím. Příští neděli jsem se kvůli návštěvě trochu opozdila, takže jsem Pána Boha pozdravila jen nahlédnutím klíčovým otvorem na důstojného pána a na oltář a spěchala jsem k přímému přenosu mše sv. z Prahy, celebrowaném biskupem V. Malým z kostela Matky Terezy. Tento den, 1. listopadu, je slavnost "Všech svatých", tedy významný nedělní svátek pro celou církev, kdy můžeme prostřednictvím všech svatých patronů v nebi vyprosit hodně milostí sobě, ale též i dušičkám v očistci, jejichž památku ctíme 2. listopadu, následující den.

Z televizní obrazovky jsem v neděli 1. 11. sledovala ještě druhou mši svatou a sice ze Slovenska z Hlohovce, z krásného kostela Všech svatých, kterou celebrowal slov. pan arcibiskup.

V myšlenkách jsem pozdravila známý kostel ve vedlejší dobromilické farnosti, který je zasvěcen Nejsvětější Trojici a rovněž Všem svatým. Doufám, že se našim farníkům tato neděle nějak duchovně vydařila i přes všechny starosti současnosti.

A jak se vám, milí čtenáři, podařilo uctít "Dušičky"? Já jsem zhlédla pravou "dušičkovou slavnost" z internetu, i když tentokrát starší z roku 2008, a to z Velkých Karlovic na Valašsku, kterou celebrowal otec arcibiskup Hrdlička, opět krásné.

Následující neděli, tedy 8. listopadu, nám televizní přenos umožnil sledovat dvě mše svaté, a sice opět z Prahy, celebrowanou známým knězem P. M. Orko Váchou a zvláštní mši svatou řecko-katolickou, celebrowanou otcem Vladykou s jeho biskupy v Košicích. Byly obě velmi krásné.

A náš kostelíček svatého Václava nám poskytuje setkat se s P. Bohem ještě vždy ve čtvrtky, kdy máme možnost poklonit se i vystavené Nejsvětější svátosti oltární a posílit svou duši přijetím svátostí. Důstojný pán neopomene zdůraznit jméno příslušného světce, jenž má svátek buď ten sám den, nebo v blízkosti toho dne. Zde si dovolím poznamenat, že pí. Košárková či pí. Holásková sledují někdy mši sv. venku, aby umožnily farníkům být v kostele v určeném počtu kvůli opatření.

Svatováclavské oslavy se nám však ještě v neděli 27. 9. a v pondělí 28. 9. vydařily ke cti a slávě Boží přímo nádherně, nevidil ani déšť v pondělí. Snad nám Pán Bůh dopřeje zase klidné časy bez nemocí a pohrom na přímluvu P. Marie, sv. Josefa, sv. Václava, sv. Martina, sv. apoštolů Petra a Pavla, sv. Floriána, sv. Antonína z Padovy a ostatních světců!

Zdravím všechny farníky naše i okolní.

Jaroslava Reitingerová

Ministrantský výlet do Vyššího Brodu

Tento rok o prázdninách jsme jeli společně s ministranty z Dobromilic do Vyššího Brodu. Vyjeli jsme ve středu a vrátili se v pátek. První den jsme zažili dlouhou a vyčerpávající cestu autem. Při cestě jsme hráli různé hry. Díky hrám nám cesta docela pěkně utekla. Po příjezdu jsme šli na oběd, který byl moc dobrý. Po obědě jsme se šli ubytovat do pokojů, které vypadaly pěkně. Ubytovaní nám trvalo asi 10-20 minut, poté jsme šli plavat na přehradu Lipno, kde to bylo super. Na Lipně jsme si dokonce půjčili šlapadlo a vyrazili jsme do zátoky, kde byla přehradní hráz.

Byli jsme tam asi hodinu a pan farář si dělal starosti, kde jsme. Večer jsme hráli hru Městečko Palermo, ta byla super. Druhý den jsme šli dopoledne hrát fotbal a odpoledne jsme se vydali sjíždět Vltavu na raftech. Na raftech jsme jeli od Vyššího Brodu do Rožmberka asi 12 km, i když jsme byli v této disciplíně nováčci, tak jsme dopluli až do Rožmberka. Večer jsme opět hráli městečko

Palermo. Třetí den jsme balili a odjeli jsme. Při cestě zpět hodně pršelo. Ještě jsme se zastavili v Telči, kde jsme navštívili muzeum. Byli jsme i na renesančním náměstí, kde jsme si skočili na kebab. Ten byl moc dobrý. Poté nás už čekal jen návrat domů a požehnání na faře. Celý pobyt v jižních Čechách jsme si užili, domů jsme si přivezli plno krásných zážitků, za což patří dík panu faráři.

Vojta Kameník

Na výletě se mi líbilo skoro všechno, např. cesta při které jsme hráli nějaké hry. Nejlepší byla jízda na raftu, kde jsme byli rozdělení na dvě skupiny. Pak jsme se vyměnili na starší a mladší. S mladšími jel otec a pan Bureš. My jsme jeli sami. Jízda nám moc nešla. Několikrát jsme raftem narazili do stromu a jednou jsme ztratili i pádlo. Nakonec jsme ale dojeli.

Taky se mi líbila jízda na šlapadle, ze kterého jsme skákali do vody a plavali. Celkově se mi všechno líbilo a jel bych určitě zase.

Michal Rudyk

Advent

Adventus – príchod Spasiteľa

Obdobie, kedy čakáme

Obdobie, kedy sa nám začínajú vynárať dávne zážitky z detstva, keď advent znamenal aj splnenie rodičovských prisľubov: „keď budete dobré, uvidíte...“ Toľko na úvod môjho zamyslenie.

V malej dedinke nás rodičia zobúdzali skoro ráno na neodmysliteľné adventné ranné pobožnosti. Čoskoro sa ozval do tmy aj zvon z dvojvežatého kostola. Ulica, vtedy ešte bez elektrického osvetlenia, sa naplnila tmavými postavami ticho kráčajúcimi ku kostolu. Medzi nimi sme sa ocitli aj my dvaja – ja a môj kamarát od susedov, Bohuš. Bohuš pridol do kroku, pretože sa mal obliecť do miništrantského. Miništrantské oblečenie sa v tom čase veľmi líšilo od dnešnej alby a vyžadovalo viac času na oblečenie (sukňa, alba, golier). Nebolo to len oblečenie, ale i liturgický jazyk – latinčina, ktorý zvyšoval vážnosť miništranta.

Kto bol Bohuš nositeľ nezvyčajného mena v Haliči? Bohušov otec bol poštový doručovateľ (poštár) pochádzajúci z Moravy od Hanej. Keď pri krste (v roku 1929) sa rodičia nevedeli dohodnúť na mene novorodenca, zasiahol pán dekan Huhra a pokrstil malého chlapčeka menom BOHUMIL. Možno práve toto meno predurčilo to, že Bohumil až do svojej smrti bol miništrantom.

Po krásnych detských prežívaniach adventných očakávaní, nastali roky, ktoré poznačili aj životy mnohých rodín. Postihlo to aj Bohušovu rodinu, ktorá bola nútená vrátiť sa na Moravu.

Ubehlo sedem desaťročí – svet sa zmenil, pretrvala ale spomienka na detské kamarátstvo.

Aj dnes prichádza advent všetko sa ale zmenilo. V kostoloch sa zmenila výzdoba, latinčinu nahradila materinská reč, detský miništranti sa zmenili na kostolníkov. Nové technológie prinášajú správy z celého sveta. Ľudia objavujú dávno zabudnutých priateľov a nadväzujú virtuálne kontakty. Tak sa aj roky nezvestný, hľadaný prípadne stratený Bohuš objavil. Po siedmych neľahkých desaťročiach vďaka internetu.

Advent prichádzal a virtuálne spoločné prežívanie tajomstiev a očakávaní sa v mnohých rodinách stalo skutočnosťou. Pán Bohumil Outrata vo svojich milovaných Nezamysliciach sa namiesto starého písacieho stroja naučil ovládať počítač a pracovať na internete a začala sa naša komunikácia na diaľku. Počas adventu sme spoločne virtuálne pripravovali výzdobu najprv vo farskom kostole a neskôr aj

v malinkej kaplnke vo Viceměřiciach. Spoločne sme virtuálne zapalovali sviečky na adventných vencoch. Spoločné nedeľné sv. omše z Hostýnka, neskôr z rôznych kostolov aj zo Slovenska z Trnavy, počas rozhovor cez skype sme rozoberali nedeľné homílie. Boli to roky vzájomného povzbudzovania, vzájomnej opory až do požehnaných 90. rokov života posledného najstaršieho miništranta a kostolníka.

Rorate caeli ... „Prídi, prídi Spasiteľ náš“

Anna Borešová

Spolu desátek dáme

A právě takto jsem byla oslovena. Jednoho listopadového dne jsem přes messenger dostala dotaz, jestli bych se každý den ve 20.00 nechtěla pomodlit spolu s ostatními desátek růžence. Byla jsem moc ráda a jak jsem zjistila, nebyla jsem sama. Postupně se nás přidávalo víc a víc.

A tato výzva přišla v době, kdy se celý svět izoluje, vlastně někdy i ve velké rodině jeden člověk od druhého. A to je právě to posilující, nejsme v tom sami.

Hospodin na nás myslel a vnuknul myšlenku osobě, která ji dokázala uskutečnit a díky ní jsme s ním v modlitbě spojeni. Děkuje Ali.

Bohuslava Novotná

Růženec s vlastním tajemstvím

Zdravím všechny,

ráda bych se s vámi podělila o návod na výrobu vlastního růžence. Růženec, latinsky rosarium, znamená v překladu zahrada růží. Pomocí růžence se můžeme modlit nebo přimlouvat za sebe, ale i za druhé lidi a svěřovat Bohu své naděje a plány kdykoliv, třeba i při cestě vlakem, v autě, na procházce ...

V časopisu In! Dívčí svět (křesťanský časopis pro náctileté dívky) jsem našla jednoduchý postup, jak si sama růženec vyrobit a vložit do něj své úmysly, za které se můžeme modlit.

Pomůcky: Barevné papíry formátu A4, špejli, tekuté lepidlo vhodné na papír (např.: Herkules), pravítko, provázek, nůžky, přívěšek ve tvaru křížku, malý jemný štětec, průhledný lak.

Z papírů položených na výšku nastříhej jedenáct dlouhých, úzkých, rovnoramenných trojúhelníků. Šířka nejkratší strany bude asi 3 cm. Do každého trojúhelníku napiš jeden úmysl. Nejkratší stranu trojúhelníku přilož ke špejli a začni na ni papír namotávat. Až papír několikrát pevně obtočíš kolem špejle, začni vnitřní stranu potírat lepidlem a pokračuj v namotávání až do konce. Z každého trojúhelníku vznikne jeden korálek. Pro zpevnění je můžeš přetřít lakem. Ustřižni provázek dost dlouhý, aby se na něj vešlo 11 korálků a udělej za ním uzlík. Poté provlékni oba konce provázku jedním korálkem a opět uzavři uzlem. Na jeden konec provázku navlékni 5 korálků a na druhý zbývajících 5. Svaž oba konce dohromady, ustřižni přebývající provázek a růženec je hotový.

Natálie Venhudová

Vánoce

Vánoce, čas klidu a míru.
Přesto však mnozí
v těžkých časech ztrácejí víru.
A přitom, kdy jindy, když ne dnes!
Otácejme své hlavy vzhůru, do nebes.

Volejme k Pánu,
že i přes těžké zkoušky,
vrací nám to podstatné, plnými doušky.
Pokoru, úctu a vzájemnou lásku,
i když na úsměv i pláč teď dáváme masku.

Zakusit teplo rodinného krbu
berme tuto kartu z jejího rubu.
Ano, těžké je žít za zavřenými dveřmi
I tato zkouška nám něco dá, věř mi!

Eva Novotná

O Těšicích

Tahle malá dědinka, vlastně osada, 500 m vzdálená od Nezamyslic a místně k nim náležející, má málo obyvatel, ale žije duchovním životem. Pan Josef Šinál s rodinou se v nedávné minulosti starali o kapličku na náměstí, v níž se dokonce sloužily mše svaté 11. února a 27. září. Scházeli se zde věřící zdejší i z okolí a vždy bylo vše připraveno pro mši svatou, v zimě se pan Jožka postaral o teplo, takže se D. P. Hřibovi a p. jáhnovi S. Horákovi i farníkům mše sv. dobře prožívala. Do farního kostela a na poutě ke kapličce Panny Marie mezi obcemi chodí na mše svaté ctít Pána Boha těšičtí farníci se samozřejmostí. Dovolím si jmenovat např. výše zmíněné a p. Jaroslava Kouřila. Starají se v zimě o osvětlení vánočního stromečku před kapličkou v Těšicích a pan J. Šinál se květinovou výzdobou kdysi staral o Boží muku u pamětní desky vojáka Burjakina a pomníku padlých. V současnosti je však tato malá církevní památka s obrázkem P. Marie Ustavičné pomoci silně zanedbána, sama jsem odklízela na jaře dva plastové pytle. Popřemýšlím, co a jak.

Jaroslava Reitingerová

V kostele sv. Martina v Mořicích se také něco děje!

Ne každý ví, že barokní stavba uprostřed návsi v Mořicích není kaple, ale kostel. V roce 1709 byla po I. etapě výstavby vysvěcena střední část stavby na kapli, po dvaceti letech byla řádem Paulánů z Vranova u Brna dostavěna terasa, pod ní dvě boční kaple a ochoz se sochami a balustrádou. Tehdy po ukončení II. etapy výstavby byla kaple vysvěcena roku 1729 na kostel sv. Martina.

Na svátek sv. Martina 11. listopadu se slaví v Mořicích hody. Letos byly jiné než každý rok. Proběhla soukromá mše svatá, kterou sloužil za farníky otec Marek Glac. Běžně jezdí hodovou mši svatou celebrovat jeden z mnichů od Paulánů z Vranova, kteří Mořice museli opustit v roce 1784. Také jsme už zvyklí na Svatomartinský hodový koncert, který byl letos připraven s účastí umělců ze Slovenského orchestru mladých, ale nemohl se uskutečnit kvůli epidemiologickým opatřením.

Kostel během posledního roku zaznamenal velkou událost, po více než 50 letech se opravil svatostánek a trvale je v něm uložena Nejsvětější svátost. Připravuje se dokoupení skříně na liturgické oblečení do sakristie, obnovení druhé boční kaple a výměna koberců. Zahájena je i projektová příprava vybudování okapového chodníku ze severozápadní poloviny kostela. Pokračuje sbírka na opravu varhan, prozatím máme vybráno 160 tisíc na transparentním účtu 5064135329/0800. Kostel vlastní dlouhodobě obec, vnitřní inventář farnost, spolupráce je proto dlouhodobá a věřím, že budou dobře spolupracovat i nadále. Velký dík patří rodině Poledníkových, kteří o kostel dlouhodobě pečují, a kostelnici paní Poledníkové.

Tomáš Pavelka

Tipy pro výletníky

Vážení farníci,

dovoluji si vám v této době navrhnout pár tipů na výlet v blízkém i vzdáleném okolí, abyste mohli se svými blízkými strávit hezké odpoledne v přírodě a trochu zapomenout na starosti dnešní doby.

Nedaleko Morkovic se v lese nachází kaplička Ve Strašné. Dostanete se k ní od zámku po modré značce, kolem rybníka Ovčáček, cesta vede po ní cestou – 2,8 km. Pokud byste chtěli jít po lepší, zato delší cestě, můžete jet z Morkovic po silnici na Litenčice a na horizontu nad osadou Skavsko necháte auto na rozcestí Krahula a dáte se po modré směrem k hájovně Vinohradčák a poté ke kapličce Ve Strašné – 5,2 km. Z Vinohradčáku je možné jít krásnou Hoštickou alejí k zámku Hoštice, vzdálenost z Morkovic do Hoštic je 5,8 km.

Když vyjedete nad Orlovice a dáte se po silnici na Hvězdlice, uvidíte na horizontu po levé straně parkoviště uprostřed lesa, kde můžete zaparkovat auto a dát se po zelené na Zadní jezírko a poté po modré na hradiště Orlovice, kde najdete zbytky Orlovského hradu a v sousedství kostel sv. Václava. Nebo se z parkoviště dáte doleva a po zelené půjdete k místu U Jelínka a poté po červené do Lhoty u Pačlavic – 5,4 km.

Pokud někoho zajímají hnízdiště ptáků, pak určitě navštivte obec Chomoutov, místní část Olomouce, cca 6 km za Olomoucí směrem na Štěpánov. Za obcí se nachází přírodní rezervace Chomoutovské jezero. Okruh kolem jezera, bývalé pískovny, měří cca 5 km a můžete zde vidět kačeny, volavky, racky aj.

Hezké putování přeje

Dáša Pavlíková

Být součástí

Při večerním brouzdání po internetu na mě vybafne článek: Přijdu si tak zbytečná... Byl to článek na lince víry, kam se jedna dívka svěřila, že se jí nedaří aktivně podílet na dění ve společenství. A tak se vlastně cítí opuštěná a zbytečná. Článek byl několik let starý, a přestože už se v jejím životě jistě udála řada změn, donutí mě to se nad její situací zamyslet. Je smutné, když se člověk cítí nepotřebný, neužitečný, možná i vyloučený z kolektivu. Obzvlášť bavíme-li se o duchovních společenstvích... Možná, že zdrojem dívčina trápení bylo spíše neúspěšné hledání možností. Někdy jich máme před očima spoustu, ale jednoduše nás nenapadnou.

Jedna z možností je přiložit ruku k dílu. Mohu se účastnit jako kostelník, květinář, uklízeč, údržbář, zpěvák, ministrant, lektor, pořadatel nějaké akce či pouti... Někdy stačí malinkatá drobnost anebo jednorázová pomoc, zúčastnit se brigády, sbírky, spolupracovat při kulturní nebo farní akci anebo se jen nějaké akce zúčastnit, něco dobrého upéct či uvařit, vyměnit květiny ve váze nebo je zalít, posekat trávnick, pohrabat listí, utřít podlahu... Další možnost je zapojení duchovní. Modlitba za farnost či farníky, za potřebné... Je to něco, co není vidět, ale je to velmi cenné.

Občas se setkávám s tím, že mi někdo řekne: Rád bych pomohl, ale nikdo mě neoslovil. Vždycky jsem za tuhle reakci ráda, třebaže přijde až zpětně. Stejně tak ale dodávám, nebojme se učinit nabídku a říct: „Tady jsem.“ Práce se najde vždycky.

V souvislosti s osamělostí oné dívky z článku jsem také znovu pocítila hlubokou vděčnost za spoustu věcí. Jednou z nich je živé společenství. Nikdy nejsem sama ve víře. Vím jistě, že tak jako se modlím já za ostatní, stejně tak se modlí někdo druhý za mne. Dalším darem je nepochybně sdílení. Farní stránky našich farností už několik let dokazují, že můžu být součástí, že jsem vítaná. Pozvánky na akce, poutě a zážitky, videa, fotky. Já jsem maminka na rodičovské dovolené a ne vždycky jsem pánem svého času. Ale vědomí, že mám možnost se zúčastnit, je mi povzbuzením. Velkou vděčnost za poslední rok pociťuji také za online přenosy mší, ať už z naší či sousední farnosti a chtěla bych touto cestou poděkovat všem, kteří nám to v této komplikované době umožňují a jakkoliv se starají a pomáhají. Vím, že prostřednictvím televize či internetu máme možnost se podívat na jiná krásná místa, odkud se mše přenáší, ale doma je doma. Spojují nás mnohé vzpomínky a společné zážitky, promítáme si do nich konkrétní lidi. A to nám umožňuje prožít mši jinak, osobněji.

Díky Bohu za to, že jsem součástí

Milena Antoníčková

Blahoslavený Carlo Acutis

Carlo se narodil 3. května 1991 v Londýně, ale rodina se už v září přestěhovala do italského Milána. Rodina nebyla praktikující, ale Carlo od malička začal projevovat zájem o Boží věci, což způsobilo, že se jeho rodiče postupně vrátili k víře.

V sedmi letech požádal o to, aby mohl přijmout první svaté přijímání, a bylo mu to umožněno díky zvláštnímu povolení. Byl to živý kluk se spoustou kamarádů a zálib. Měl rád pouštění draka, hraní si v přírodě a zvířata. Bavilo ho také hrát s přáteli fotbal a hrát hry na PlayStationu. Byl nadšencem do informatiky a moderních technologií.

Carlo chodil na mši každý den a zůstával na adoraci před nebo po každé mši. „*Eucharistie je mou dálnicí do nebe,*“ říkával. „*Máme větší štěstí než apoštolové, kteří žili s Ježíšem před 2000 lety. Abychom se s ním setkali, stačí, když vejdemo do kostela.*“ Často se zpovídal a ujišťoval: „*Stejně jako pro let balonem je třeba odejmout závaží, také duše k tomu, aby se mohla pozdvihnout k nebi, potřebuje odstranit ze sebe ta malá závaží, lehké hříchy.*“ Také se denně modlil růženec a říkal: „*Maria je jedinou ženou mého života.*“ Ve škole Carlo nikdy svou víru neskrýval a zval své kamarády, aby šli společně na mši a vrátili se k Bohu. Jednou si napsal do sešitu: „*Smutek je, když obracíme svůj pohled k sobě samým, štěstí je, když obracíme pohled na Boha.*“

Přestože byl z dobře situované rodiny, žil velmi skromně. Za své první úspory koupil spací pytel jednomu žebrákovi, kterého vždycky potkával cestou na mši. Večer nosíval jídlo těm, kdo žili na ulici, někdy část své vlastní večeře.

V říjnu 2006 mu byla diagnostikována akutní leukemie typu M3. „*Nabízím Pánu utrpení, které budu muset snášet, za papeže a za církev, abych nemusel být v očištění, ale mohl jít přímo do nebe,*“ řekl svým rodičům. Zemřel několik dnů poté, co mu byla stanovena diagnóza, 12. října 2006, v pouhých 15 letech. Dva dny před tím požádal o přijetí pomazání nemocných a eucharistie. Carlo předpověděl svou smrt pár měsíců předem, což bylo zaznamenáno: „*Jsem předurčený k tomu, abych zemřel...*“

Jeho nejoblíbenějším místem na světě bylo Assisi a dal najevo, že tam by si přál být pohřbený, a rodina s jeho přáním souhlasila. V den pohřbu byl kostel i hřbitov plný lidí. Mnozí z těch, kdo přišli, byli bezdomovci, kterým Carlo pomohl, aniž by o tom věděla jeho rodina.

Pověst svatosti se začala rychle šířit po celém světě. Je nazýván Božím influencerem (tím, kdo ovlivňuje druhé) či patronem mileniálů (označení pro generaci mladých vyrůstajících ve světě moderních technologií). Letos v říjnu byl prohlášen blahoslaveným. V rámci procesu byla v kostele sv. Františka vystavena i rakev se zachovalým Carlovým tělem. Při této příležitosti řekl rektor kostela v Assisi větu, která krásně navazuje na naše téma svatosti: „*Poprvé v historii uvidíme světce oblečeného v džínách, teniskách a mikině. Je to pro nás skvělá zpráva, protože můžeme svatost pociťovat nikoli jako vzdálenou věc, ale jako něco, co má každý na dosah, protože Pán je Pánem všech.*“

/podle videa „Kdo je Carlo Acuttis?“, které je dostupné na YouTube/

Alice Košárková

Bůh se jednou provždy postavil na stranu člověka

Když stojíme před jesličkami, rozjímáme o Božím milosrdenství. Jesličky nám říkají, že Bůh se nikdy nevnučuje silou. Kvůli naší spáse nezměnil dějiny a nevykonal žádný mohutný zázrak. Přišel ve vši prostotě, pokoře a mírnosti. Často si myslíme, že dějiny jsou ovládané střídajícími se mocnostmi a určovány tržní ekonomikou a obchodem. Bůh však nedělá revoluci ve stylu mocipánů, ani neužívá kouzelnickou hůlku, aby měnil situace. Stává se malým dítětem, aby nás přitáhl láskou, aby se dotkl našich srdcí svou pokornou dobrotou.

O Vánocích nám dává všechno. Přichází kvůli nám a nenachází lepší způsob, jak být s námi, než stát se jedním z nás a žít náš život. A nepřichází jen k nějakým ideálním, či idylickým lidem. On v Ježíši Kristu přišel do tohoto našeho reálného světa, poznamenaného dobrotou i špatností, rozdělením, zlobou, chudobou, utiskováním a válkami. Bůh se rozhodl obývat naše osobní životy takové, jaké jsou, s veškerou tíží jejich omezení a dramat. Prokázal tak svoji milosrdnou a láskyplnou náklonnost k lidským tvorům. Jedno z biblických jmen pro Ježíše zní „Emmanuel“, což znamená „Bůh-s-námi“!

Ježíš je „Bůh s námi“ od počátku a navždy. Jednou provždy se postavil na stranu člověka. Odtud plyne velký „dárek“ Betlémského Dítěte: přináší nám duchovní sílu, která nám pomáhá nepropadat únavě, beznaději a smutku, protože je energií, jež rozechřívá a proměňuje srdce.

/podle neznámého autora z vira.cz/

Alice Košárková

Vánoce – jen tisíc povinností a tradic?

Vánoce jsou zas po roce zde a s nimi možná spousta představ, očekávání: jak by to mělo být, jak to chci, „a jak to taky bude“! Přemáhá nás možná touha mít vše pod kontrolou, zabránit chaosu, zachránit rodinnou atmosféru, vyrobit domácí pohodu, ...

Anebo nás možná naopak přemáhá rezignace, strach, „hlavně ať už je to za mnou“. Svázanost všemi tradicemi bere chuť dýchat, něco vůbec pustit pod povrch. Avšak Pánem našeho života a potažmo i těchto Vánoc je Bůh! Nikoli představy o Vánocích, nikoli neporušená linie tradic.

Možná by nebylo špatné se zastavit. Odevzdat své plány na splnění tisíce a jedné drobnosti, nebo svou otupělost a strach Bohu a připojit se k Mariinu: „Jsem služebnice Páně; staň se mi podle tvého slova“. Není to pasivita, ale postoj očekávání a připravenosti. „Dávám ti, Pane, prostor, abys ty dnes jednal v mém životě“.

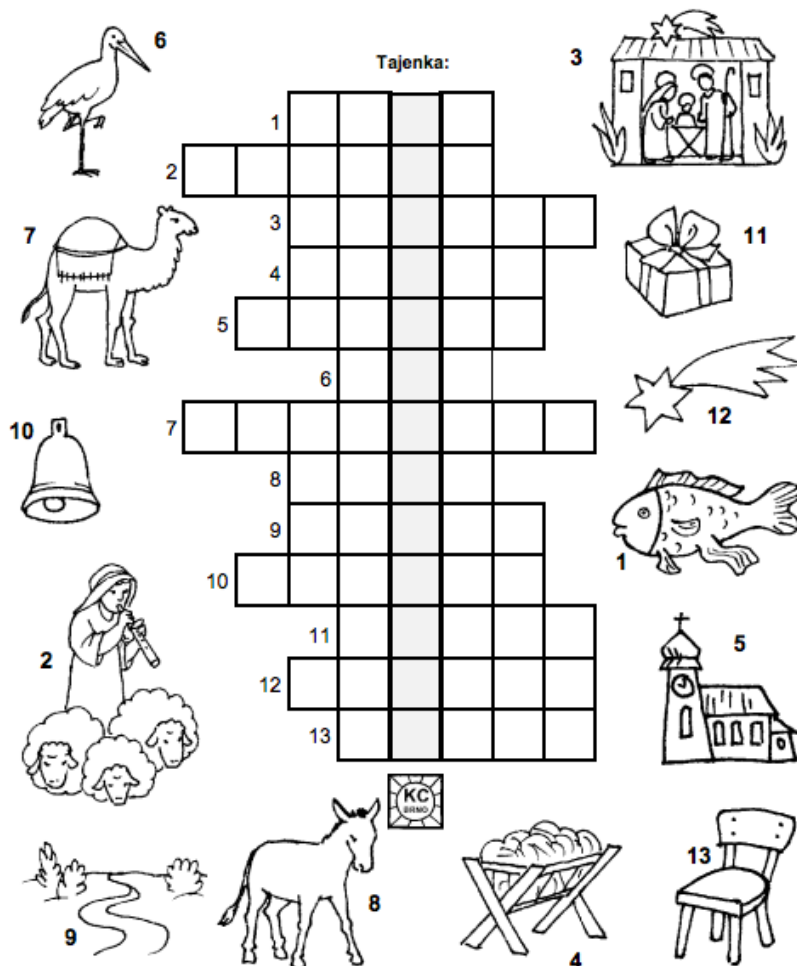
A Bůh může a chce konat nové věci! Chce se nově narodit i ve tvém srdci. Nevadí mu chlív tvých slabostí, brání mu ale jen tvůj pocit vlastní důležitosti a nepostradatelnosti, tvůj strach, anebo to, že od letošních Vánoc nic, nebo Nikoho, nečekáš.

/podle neznámého autora/

Alice Košárková

Pro děti

Všichni se velmi těšíme, až se rozsvítí vánoční stromeček a my pod ním najdeme dárky. Napadlo vás někdy zamyslet se nad tím, jaký dárek by si přál ten, jehož narozeniny o Vánocích slavíme? Když správně pojmenuješ předměty a slova dopíšeš do křížovky, dovíš se to z tajenky.

/Převzato z kc.biskupstvi.cz/

Alice Košárková

Co jsou Vánoce?

No jak pro koho. Nemyslím to vůbec zle, protože za tím slovem se nemůže skrývat nic špatného. Ať už jsme věřící nebo ne, jsou to především svátky klidu, lásky a rodiny.

Svátek je něco, co se oslavuje a u nás, jako věřících, by to mělo platit o to víc. Vánoce rozsvítí uvnitř, dodávají nám tolik potřebnou radost a těšení.

A dokonce i ti nevěřící dobře ví, co jsou to Vánoce, a také slyšeli o malém Děťátku v jesličkách, Marii a Josefovi, pastýřích ...

Stále znovu, rok co rok, si tento zázrak všichni připomínají. Tak ať nikdy nezapomeneme na tento den, na maličké Jezulátko, ať se v nás rozhostí to krásné a tento pocit vydrží co nejdéle.

Klidné a požehnané svátky a v novém roce s Boží pomocí,
hlavně hodně zdraví a lásky.

Vám přeje

Bohuslava Novotná

Vzpomínky na Vánoce

Světíčka prostíčka s malými kamínky,
na stropě odraz, tančí tam plamínky,
stromček, co voní lesem,
vždycky mi připomene, kde jsem.

Vánoce, pohoda, radost a milo,
je velká škoda, že dávno to bylo.
Koledy, co v modlitbě zazní vždy večer,
dárků je poskrovnu, ale kdopak by brečel.

Hodiny, co bijí každičkou chvíli,
ruce, co zkřiveny životní pílí,
babička s dědou si svůj sen předou,
myšlenky honí se hlavou šedou.

Největší štěstí a největší dar
je rodina u stolu,
Pán Bůh mi dal!

Bohuslava Novotná